

KDO BY ALESPŇ JEDNOU NEZATOUŽIL NAJÍT POKLAD, ZÍSKAT TAJNOU MAPU K PIRÁTSKÉMU ZLATU A PROŽÍT DOBRODRUŽSTVÍ JAKO Z ROMÁNU! S JISTOTOU SHERLOCKA HOLMESE LOUSKAT ZAPEKLITÉ ŠIFRY A V CÍLI PAK TRIUMFÁLNĚ ODKLOPIT VÍKO OKOVANÉ TRUHLÝ A BLAŽENĚ PONOŘIT RUCE DO ZVONIVÉHO ZLATA A BLYŠTIVÝCH DIAMANTŮ!

LÍBÍ SE TI TA PŘEDSTAVA? TAK NEČEKEJ, AŽ SI TĚ ŠTĚSTĚNA NAJDE A JDI JÍ VSTRÍCI! VYDEJ SE NA KŘIVOKLÁTSKO A RAKOVNICKO A ZAHRAJ SI QUESTING. QUESTING ČILI HLEDAČKA JE ZÁBAVNÁ HRA, PŘI KTERÉ SI UŽIJEŠ VZRUŠENÍ LOVCE POKLADŮ. PŘI QUESTINGU POSTUPUJEŠ OD HÁDANKY K HÁDANCE, OD ŠIFRY K ŠIFŘE, A KDYŽ VŠECHNY HÁDANKY A ŠIFRY SPRÁVNĚ VYLUŠTÍŠ, ČEKÁ TĚ V CÍLI ZASLOUŽENÁ ODMĚNA.

DALŠÍ HLEDAČKY NAJDEŠ NA WWW.MAS-RAKOVNICKO.CZ

MUTĚJOVICE

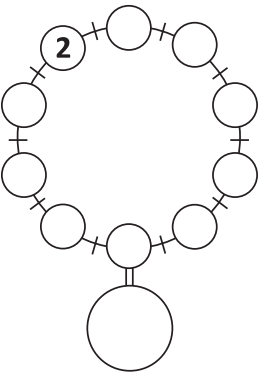
ZA POKLADEM HRADU DŽBÁNU

Já bych taky chtěl najít poklad, zasn timer se Karlík. To ale není jenom tak, odvětil jsem. Poklad si musíš zasloužit. Překonat celou řadu překážek, prokázat svůj důvtip, bystrý úsudek, odvahu a statečnost. To bych zvládl, prohlásil Karlík sebevědomě. Opravdu? No jasně! Tak víš co? O jednom pokladu bych věděl. Jestli máš odvahu, můžeme ho zkusit získat. To tedy mám!

1 Naše cesta za pokladem hradu Džbánu začala před školou v Husově ulici. Ještě pořád chceš najít poklad?, zeptal jsem se Karlíka. Že váháš! Tak dobře. Na hradě Džbáně na tebe jeden čeká, ale nejdřív musíš splnit deset úkolů, získat deset znaků z tajného kódu. Chceš to zkusit? To se ví! Dobře. Tady je první úkol. Je to hádanka: Jedenáct malých strašpytlů se polekalo hejna myší a schovalo se mamince pod sukni. Kolik těch myší bylo? To nevím, to přece nedává žádný smysl, zakabonil se Karlík. Neházej hned flintu do žita, Karlíku. Proč myslíš, že tuhle hádanku máš vyluštit právě před školou? Aha, rozzářil se Karlík, ono to spolu nějak souvisí, že jo?. Přikývl jsem na souhlas. Chytrý kluk. Karlík si honem vylezl na zídku plotu, zkoumavě si prohlížel školní budovu a po chvíli radostně vykřikl: Už to mám! Bylo jich přesně...

2 Od školy jsme se vydali po zelené turistické trase Lidickou ulicí ke kostelíku sv. Prokopa. Před kostelíkem jsem Karlíkovi podal tenhle náčrtek:

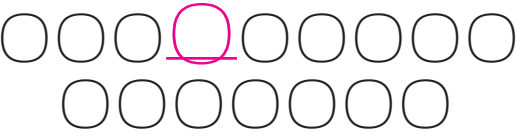

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí

To vypadá jako nějaký náhrdelník, zamyslel se Karlík. Správně. Je to náhrdelník. Ten je z toho pokladu?, zajímal se dychtivě. Ne tak docela, ale může ti k němu pomoci. Co mám udělat? Musíš zjistit, kolik rubínů je na právě takový náhrdelník potřeba. Rubínů? Ale já tady nikde žádné rubíny nevidím, hlesl Karlík nešťastně. Jen se pořádně podívej, povzbudil jsem ho. A zapoj trochu představivost. Tak jo! Já to zkusím. Tumáš tužku a dej se do toho!

3 S kostelíkem sousedí hřbitov. Přešli jsme silnici a nejbližším vchodem vešli dovnitř. Nezapomeň na dobré vychování, připomněl jsem Karlíkovi, když jsme za sebou zavřeli železná vrata. Spolehni se, jako duch, opáčil Karlík povzneseně a zeptal se, jaký má pro něj strážce pokladu další úkol. Nic obtížného, odvětil jsem. V téhle části hřbitova (ukázal jsem na levou, starší část) najdi labuť a zeptej se jí, kdo se dožil vyššího věku, jestli otec, nebo syn. A zapiš si, jak se dotyčný jmenoval. Provedu, zasalutoval Karlík a vplul tiše mezi náhrobky. Nenápadně pátral, až našel, co hledal. Mám to, ohlásil mi spokojeně, když se vrátil. Jmenoval se...

4 Opustili jsme hřbitov a ulicí Na Příčici došli na rozcestí před obchodem Coop. Vpravo se táhla dlouhá, rovná ulice Velká Strana, na jejímž konci se tyčila štíhlá věž kostela svatého Václava. Nadiktoval jsem Karlíkovi řadu čísel. 23363. To určitě bude nějaký kód, hádal Karlík. Jdeš na to dobře, řekl jsem uznale. Teď projdeme pomalu touhle ulicí, která se jmenuje Velká Strana, a ty se bedlivě dívej kolem sebe. Někde kolem nás ta čísla jsou a něco znamenají. Není to ani součet jiných čísel, ani podíl, musíš najít přesně takovou skupinu čísel, jakou jsem ti nadiktoval. A až ji najdeš, vyměníme čísla za písmena. Jak? Uvidíš. Až je objevíš, snadno to rozlouskneš. Určitě na to přijdeš. Můžeme? Jo, můžeme!

5 Já jsem ale tulpas, plácl se Karlík dlaní do čela, když jsme ulicí Velká Strana došli na křižovatku před kostelem. Já to málem přehlídl! Naštěstí jenom málem, povzbudil jsem ho. Jsi dobrý pozorovatel, takže další úkol určitě zvládneš levou zadní. Připravený? Už se nemůžu dočkat, vyhrkl Karlík. Dobře, tak tedy poslouchej. Na břehu propasti stála slečna Květa a naříkala pro svůj ztracený prstýnek, který jí spadl do vody. A já mám pro něj skočit, polekal se Karlík, jelikož neuměl plavat. Ale kdeže, mávl jsem rukou. Ty musíš pouze zjistit, jak hluboká ta voda je a poradit smutné slečně Květě, jestli si pro ten prsten má poslat nějakého statečného plavce nebo radši ponorku. Karlík se rozesmál. To zvládnou! Tak do toho, držím ti palce!

6 Achich ouvej, zabědoval jsem, když jsme se z křižovatky přesunuli ke kostelu svatého Václava, a ukázal jsem Karlíkovi tuhle hromádku rozsypaných písmenek:

G A K L H B K E E M O T 2
I U B A D E S E O N K O 2 7 M S B
H 3 S É A N W M G O A
C B J A Z N L S I S A O H

Co to má být?, zeptal se Karlík. Vidiš ten nápis nad vchodem? Jasně, opáčil Karlík. Tak to je ono. Zakopnul jsem a celý se mi pomíchal. A aby toho nebylo málo, spadla mi do toho nepořádku ještě čtyři další písmenka, která jsem nesl v druhé ruce. Pomůžeš mi je najít? Karlík si otráveně odfrknul. No tak dobře, souhlasil nakonec. Jestli k pokladu nevede jiná cesta... Pokrčil jsem soucenně rameny. Bohužel... Pusť se do práce, Popelko. Ach jo, vzdychl Karlík, a začal písmenka přebírat.

7 Od kostela jsme se vrátili na křižovatku a odbočili doprava do ulice Na Mostě. Minuli jsme poštu, přešli most přes potok a zastavili se u pomníku padlých. Úkol, který tady na Karlíka čekal, byl mnohem jednodušší než přebírání písmenek, které mu dalo opravdu zabrat. Ukázal jsem na sloupce jmen a příjmení místních obětí první světové války a vyzval Karlíka, aby našel jméno a příjmení s největším počtem shodných samohlásek. Karlík se zatvářil rozpačitě. A, E, I, Y, O, U, připomněl jsem mu. Aha, rozzářil se a pustil se do hledání.

8 To tedy byla rychlost, jsi pašák, pochválil jsem Karlíka, když mi předložil výsledek. Teď se ovšem pekelně soustřed, protože tohle bude opravdu těžké. Hádanka pro mistry. Jdeme na to? Karlík přikývl na souhlas. Takže otázka zní: Na kolik dílků se krájí římský koláč? Karlík si sedl na schody k pomníku a lovil v hlavě zasuté vědomosti z historie a kulinářství. Rozesmál jsem se. Tady odpověď nevysedíš! Uděláš líp, když se porozhlédneš kolem. Dívej se pozorně a ono tě to samo trkne.

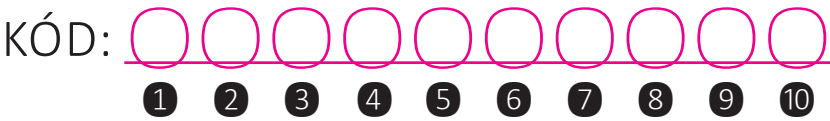
9 Stanuli jsme znovu u pomníku padlých a před námi ležela ulice Malá Strana a v ní další úkol pro Karlíka. Tentokrát musíš najít dům, kde bydlí štěstí, řekl jsem. Jak to mám udělat, zarazil se. To mám chodit od dveří ke dveřím a ptát se lidí, jestli jsou šťastní? To vůbec nebude třeba, uklidnil jsem ho. Dům, který hledáš, má štěstí vepsané přímo do tváře. To bude dřina, zachmuřil se. Žádný strach, povzbudil jsem ho, dneska už jsi zvládl těžší zkoušky. Ale pozor, dodal jsem. Těch šťastných domů je v ulici víc. Jejich čísla popisná mají společnou jednu číslici... A já musím zjistit kterou, doplnil Karlík správně.

10 Na konci ulici Malá Strana jsme odbočili doprava a došli až na křižovatku, kde jsme zahnuli doleva a ulicí Poddžbánská opustili Mutějovice. Dál nás vedla zelená turistická trasa a zároveň naučná stezka Z Mutějovic na hrad Džbán, jejíž první část nás provázela už po Mutějovicích. Z naučných panelů jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí o Mutějovicích (Karlíka zaujaly hlavně strašidelné historky o kostelíku svatého Prokopa) a další porci zajímavostí - přesně tři panely - jsme měli ještě před sebou v úseku stezky mezi Mutějovicemi a hradem. Na jednom z nich měl Karlík najít odpověď na poslední otázku. Vlastně to nebyla otázka jako taková, předložil jsem totiž Karlíkovi jen dvě slova: Obrázkový večerník. Najdi obrázkový večerník a najdeš odpověď, řekl jsem. Tak na co ještě čekáme!, zvolal Karlík a už uháněl po silnici k Čertovu kameni, před nímž se tyčil stojan s prvním ze tří panelů.

Vystoupali jsme na hrad Džbán a já slavnostně požádal Karlíka, aby přečetl jednotlivá písmena a čísla v kódu, který cestou sem sestavil. Tenhle kód je zaklínadlo, které poklad otevře, řekl jsem. Musíš ho ale vyslovit správně, jinak poklad nezískáš. Jediná chyba a všechno je ztraceno, zdůraznil jsem přísně. Karlík znejistěl. Jen do toho, povzbudil jsem ho, myslím, že to dobře dopadne. Karlík se nadechl a přečetl první znak a po něm i těch devět dalších:

Když dočetl, pozdvihl ke mně nesmělý, tázavý pohled, který jako by říkal: Je to správně? Chvilí jsem mlčel a tvářil se bezvýrazně, abych prodloužil napětí a Karlíkovu nejistotu. Pak jsem ale prudce rozpřáhl náruč a rozesmál se: Je to správně! Zvládl jsi to, poklad je tvůj! Hurá! Hurá! jásal Karlík a já mu podal velikánskou zlatou čokoládovou minci, dárek od Jasanové paní, dobrého ducha hradu Džbánu.

A co ty? Uspěl si v honbě za pokladem hradu Džbánu, nebo jsi odešel s prázdnou?

ZDA JE TVŮJ KÓD K POKLADU SPRÁVNÝ, SI MŮŽEŠ OVĚŘIT DOLE POD TIRÁŽÍ ↓ ALE NEPODVÁDĚJ :)

CELÉ ŘEŠENÍ HLEDAČKY NAJDEŠ NA WWW.MAS-RAKOVNICKO.CZ

Hledačka „Za pokladem hradu Džbánu“ vznikla v rámci realizace projektu spolupráce Místní akční skupiny Rakovnicko a Místní akční skupiny Mezi Hradý „Křivoklátsko. Nové i tradiční“

N96474K486N KÓD :SPRÁVNÝ

Z Mutějovic za pokladem
hradu Džbán

Křivoklátsko Rakovnicko Questing

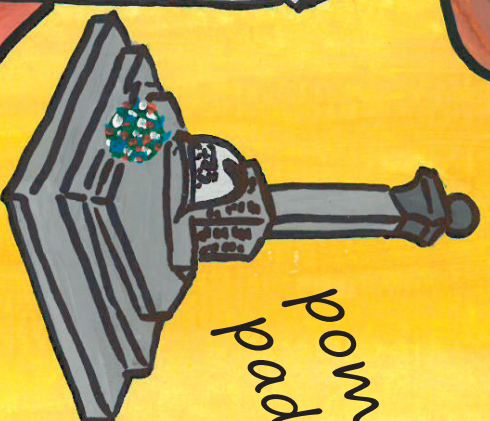
trošky
hradu
Džbán

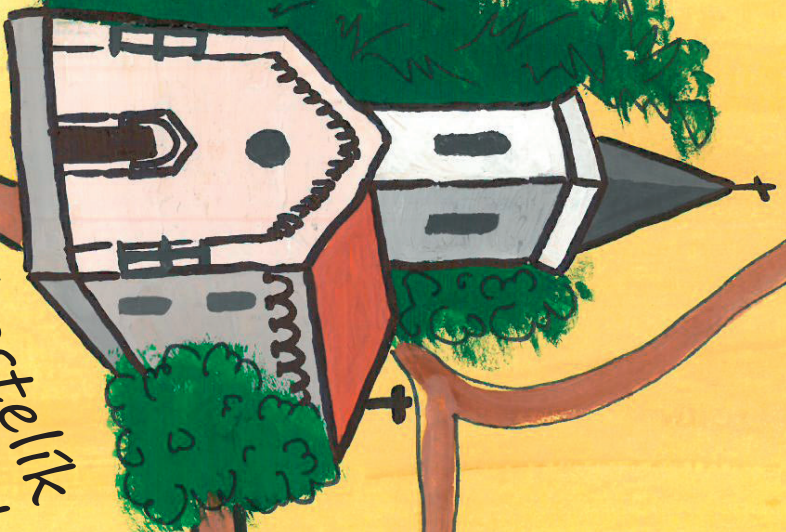
čertův
kámen

klauzurní
pomník

kostelík
sv. Prokopa

škola

kostel
sv. Václava

